

[Gert Petersen]

Men statsministeren vidste meget vel, at de borgerlige partier, der gik ind for indkomstpøolitik, og i ganske særlig grad partiet venstre, ikke ville acceptere, at indkomstpøolitikken blev opvejet af en anden byrdefordeling. Vi vidste det alle sammen. Vi kan ikke bebrejde partiet venstre noget som helst, for de lagde ikke skjul på det, og statsministeren vidste det også. Jeg mener, at socialdemokratiet har ført sine egne vælgere bag lyset, da man indledte regeringssamarbejdet med venstre.

Socialdemokratiet var i et dilemma, det vil jeg gerne erkende, men den logiske og – undskyld, at jeg blander noget sådant ind i folketingsbilledet – moralsk holdbare løsning havde været følgende: da der ikke er flertal for en indkomstpøolitik plus skatte- og boligreform hverken til højre eller venstre i salen, må socialdemokratiet, hvis dets ord skal stå til troende, afstå fra at føre indkomstpøolitik og tage fat på krisen på anden måde gennem en anden økonomisk politik. Og da der i hvert fald er flertal for en skatte- og boligreform, må socialdemokratiet samarbejde med de partier, der kan støtte en sådan reform, og i det mindste undersøge, om der kan udformes en bæredygtig økonomisk politik uden indkomstpøolitik sammen med disse partier. Det er muligt, at en sådan undersøgelse ville have vist, at det ikke kunne lade sig gøre, så kunne statsministeren have udskrevet valg dengang i den situation. Men det gjorde man ikke, og man drog heller ikke den konklusion, jeg lige har omtalt, man demonstrerede tværtimod, at socialdemokratiets ord ikke står til troende.

Derfor vil jeg gerne sige til hr. Hjortnæs, at jeg ikke giver fem flade ører for de nye løfter, man nu kommer med fra socialdemokratisk side til lønmodtagerne. Hvorfor skulle de være mere troværdige og mere pålidelige end de løfter, I kom med i 1977? Hvad er der sket i mellemtiden? Jeg har her dokumenteret, hvordan en række muligheder er blevet spildt, i hvert fald ikke blevet undersøgt, og hvordan I har sveget de løfter, I gav dengang.

Jeg anser socialdemokratiet for at være lidt bedre end firkløverpartierne, fremskridtspartiet osv. Jeg tror egentlig, det er oprigtigt ment, når statsministeren har bekendt sig som stående til venstre for midten; det tror jeg er oprigtigt ment, og det er derfor, jeg

har beskæftiget mig så meget med socialdemokratiet i denne tale, som er den afsluttende i denne folketingsssamling. Jeg har ikke beskæftiget mig tilsvarende med partiet venstre, som jeg anser for aldeles upåvirkeligt. Socialdemokratiet er det største parti inden for arbejderbevægelsen, derfor betyder det meget, hvad socialdemokratiet gør, derfor må vi beskæftige os med det.

Hertil kommer da i øvrigt også, at de to sidste meningsmålinger – det være sagt til dem, der mener, vi nu skal have den store borgerlige magtovertagelse i Danmark – faktisk peger i retning af et flertal for arbejderpartierne i dette folketing. Men så meget desto mere, og uanset hvad man måtte mene om socialdemokratiet, er det det største af arbejderpartierne, og derfor er det vigtigt for os at beskæftige os med det og tage denne diskussion op med det.

Det, som måtte være godt i socialdemokratiet – og jeg mener, der er en hel del – er desværre blevet væk under et tykt lag af frygt for at tage et opgør med de mekanismer, der virkelig fremkalder krisetilstandene i vores samfund. Denne frygt skjuler man så bag nogle lodret usande skældsord mod venstrefløjen.

Jeg ved ikke, hvor meget denne frygt overvindes af argumenter – jeg tror egentlig nok, at man kan komme langt med argumenterne, når man sidder på tomandshånd. Men her drejer det sig om, hvilken politik der skal føres. Jeg tror, at forudsætningen for, at socialdemokratiet overvinder sin frygt for at tage et opgør med de kapitalistiske mekanismer, der virkelig fremkalder krisen, er, at socialdemokratiet ved det kommende valg får en lærestreg af de mange, som man har svigtet, ikke en lærestreg ved, at man flytter over til hr. Glistrup eller til firkløveret, hvorigennem der vil blive ført en politik, som – det skal være helt klart – vil være langt, langt værre end det, vi har oplevet, og værre end det, socialdemokratiet er med til. Men en lærestreg, som godt kan betyde tilsvarende stemmetal for socialdemokratiet, som det har i dag, men som samtidig betyder en meget, meget kraftig styrkelse af den venstreorienterede del af arbejderbevægelsen, en lærestreg, der altså ikke bringer de borgerlige partier til magten, men som skaber basis for en ægte og en realistisk arbejderpolitik.